

Setmanari d'informació general i cultural Any XXI - Número 998 - 4 setembre 2015 - 1'70 euros

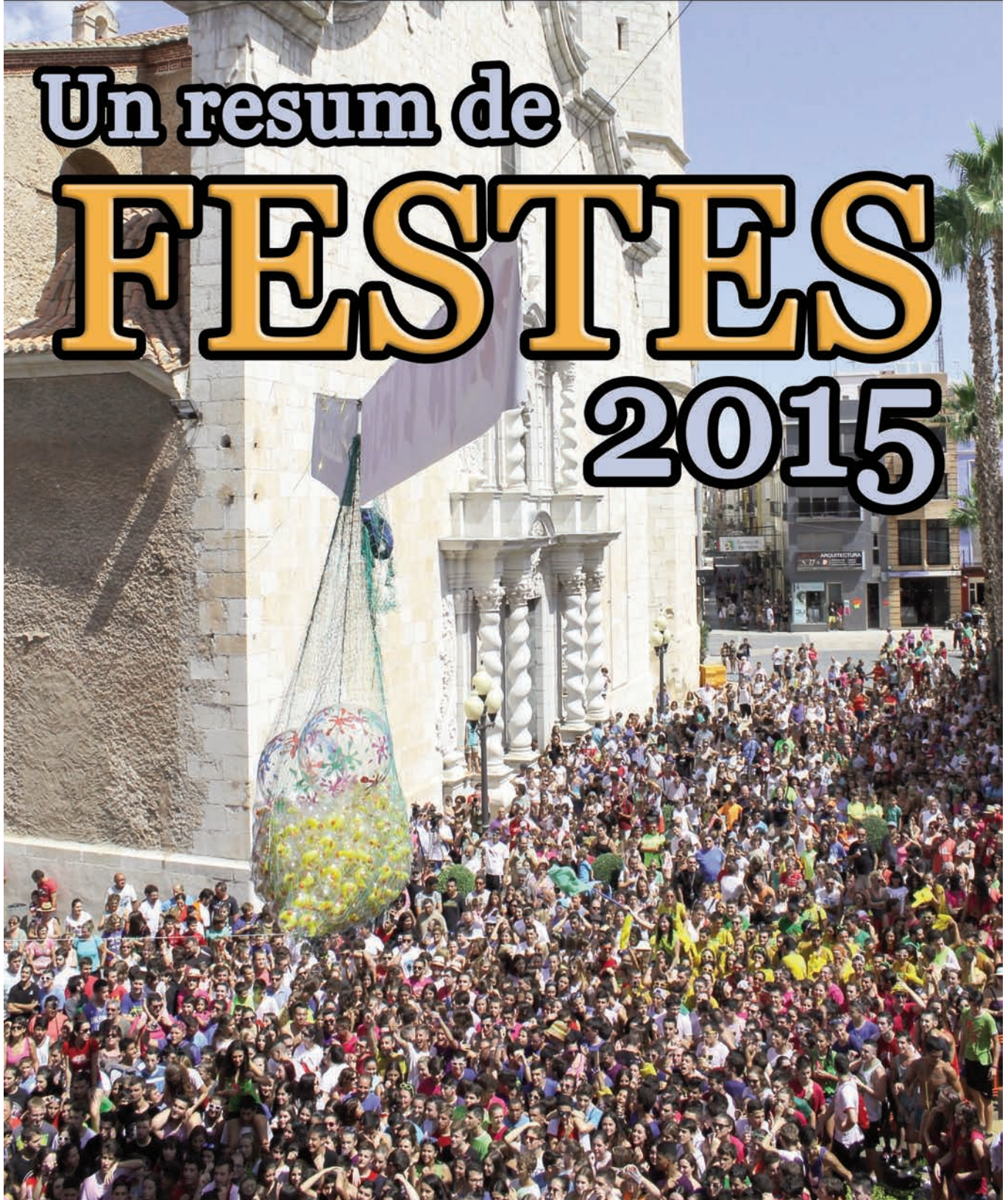
www.lavaudebenicarlo.info

la veu de Benicarló

de Benicarló
de Benicarló

Un resum de

FESTES 2015

ENTREVISTA A AINA GARCIA CARBÓ

FESTES CÍVIQUES A BENICARLÓ

text REDACCIÓ fotos NATÀLIA SANZ/REDACCIÓ

Benicarló ha tancat les seues Festes Patronals de forma multitudinària i sense incidents greus. Dos fets que en ocasions són incompatibles però que gràcies al “civisme” dels benicarlandos s’ha pogut realitzar. Així ho va assegurar el regidor de Governació, Ximo Bueno, que va explicar que “han estat molt pacífiques i tranquil·les, excepte casos molt puntuals”. Bueno es va referir que actes com els bous o les penyes “que són a priori els que més preocupen quan dissenyes les festes, han estat dins de la normalitat”.

En el capítol de successos, el divendres es va tancar el recinte de penyes “a petició de la pròpia coordinadora, perquè l’ambient s’estava caldejant molt” i el “dissabte es va limitar l’accés perquè havia molta massificació”. Pel que fa als incidents dins del recinte taurí Agustín Parra, cap de la Policia Local, va detallar que la setmana havia estat tranquil·la, “excepte el primer dia de bous, que van haver dues assistències que semblaven més greus del que al final va ser”. En total en el recinte taurí va haver “vint assistències a homes i vuit a dones, davant d’una l’any passat”. Una de les queixes més reiterades aquesta setmana en la plaça de bous fa referència a la jornada dedicada a la dona torera, acte reservat únicament a les dones. “No té sentit que entren homes a fer el ximple per ací, s’ha de respectar les normes”, va lamentar Bueno.

EL PROBLEMA DEL BOTELLÓ

Pel que fa al botelló, Bueno va sostenir que “ha estat molt controlat, no ha estat un problema greu”. El cap de la Policia

ve de la pàgina anterior

Local va puntualitzar que “és impossible acabar amb el botelló. Hem intentat que els menors no begueren i que els veïns no tingueren molèsties. Es va intentar que si hagués alguna cosa fos al voltant de les penyes”. Si que s'ha actuat en denúncies a establiments “per vendre alcohol a partir de les 22 hores”. En total enguany s'han rebut 9 queixes pel botelló, quan l'any passat van ser 22. Parra va detallar que “durant les festes s'han efectuat 205 serveis, més que el passat any, però no tots ells són per actes festius”. Entre els serveis relacionats amb la seguretat ciutadana durant la setmana de festes es van atendre a 9 persones per problemes amb la beguda i es van realitzar 29 assistències sanitàries davant de les 10 de l'any passat. Es van identificar a 32 persones com prevenció, les mateixes que l'any passat. “Van haver 12 perturbacions de l'ordre públic enfront de les 33 del 2014. Comentar també dos alcoholèmies positives, en dues nits”, va concloure el cap de la Policia Local.

El regidor de Festes, Ilde Añó, es va mostrar d'acord a concloure que, “han estat unes festes molt tranquil·les on la gent ha eixit al carrer i els actes que ha organitzat la Comissió de Festes han comptat amb molta participació, amb més gent que en altres anys a la Nit del Certamen”. La major afluència en els balls de gala va tornar a ésser durant la Nit de les Entitats. “L'única cosa que no esperàvem és haver de suspendre el pa i porta per la pluja”, va dir Añó.

LA VERSIÓ DELS MÉS JOVES

No han sentat bé les declaracions de Ximo Bueno entre els joves penyistes de la ciutat. En concret, Els Tararots han difós per les xarxes socials un comunicat que publiquem íntegre: “Com sempre després de les Festes Patronals de Benicarló de tots els anys, el Regidor de Festes Ilde Añó, el Regidor de la Policia Ximo Bueno i el cap de la policia local de Benicarló Agustín Parra, han fet una roda de premsa fent balanç de com han anat les festes del 2015. Ilde ha fet una visió més global, el senyor Parra ha parlat dels incidents on

ha hagut d'intervindre la policia durant la setmana i, finalment el senyor Ximo Bueno ha parlat especialment dels joves i concretament de les penyes, i és ací on volem aclarir certes coses des de la Peña Els Tararots.

La Peña Els Tararots aquest any ha fet el 25è aniversari i com no, ho hem celebrat, com fa cada associació local quan fa aniversari. El senyor Ximo Bueno en la roda de premsa ha dit: “l'únic acte és beure”. Des de Els Tararots no anem a dir mentides i sí, se beu a les penyes, com també se beu a la resta de festivitats que es fan a Benicarló. Què a lo millor és massa? Pot ser sí, i per això es fan les campanyes des de l'Ajuntament i la Coordinadora de Penyes per als joves sobre el perill de l'alcohol. Però senyor Bueno, l'únic acte no és beure. Totes les penyes tenim actes per a tot el poble, en el nostre cas tenim el torneig de parxís on cada any hi ha més gent, també fem els jocs tradicionals tots els anys per als xiquets i durant l'any amb els pocs recursos que tenim intentem fer tots els actes

que podem, com el concurs de llibret de les falles o aquest any l'acte benèfic per a ajudar al Nepal. Per tant no sols és beure les penyes. L'altra cosa que ha dit és: “pensar que tot és beure, beure, beure i després dormir i tornar a enganxar...” doncs està equivocat senyor Bueno. Durant la vesprada se netegen les penyes, se preparen per a la nit, se fan reunions d'última hora, és preparen sopars per als socis, és sopa i per la nit és balla i és beu, que per alguna cosa són festes. I durant tot l'any es treballa per a poder muntar cada any. Les setmanes anteriors a les festes estan al recinte un gran nombre de penyeres muntant i l'últim diumenge de festes durant tot el dia s'estan desmuntant totes les penyes. Per a finalitzar invitem al Regidor Ximo Bueno a que l'any que ve vinga a la Peña Els Tararots i participe al torneig de parxís, que vinga a fer el cafè, la xerradeta, a netejar, a comprar i fer el sopar, i a preparar per a les nits de festa on tot el que es guanya és per a muntar l'any següent. Les penyes no són sols beure i ens sap greu que les penyes estem fent un esforç per a canviar eixa imatge que té gran part de la gent del poble, i després un càrrec polític diga que

ve de la pàgina anterior

sòls bevem, ensorrant tot allò que estem intentant canviar des de cada penya. I especialment des de la Penya Els Tararots. Perquè actes així des de l'equip de govern sòls fan mala publicitat i mal estar cap als penyerers, i cal recordar, a lo millor, que la majoria dels joves de Benicarló formen part d'una de les 7 penyes que tenim”.

RESUM DE LES FESTES

Maricint Queralt, reina de les Festes de Benicarló, va ser l'encarregada d'obrir dissabte 22 d'agost els festejos patronals de la ciutat en la tradicional "Cridá". L'acte, celebrat al migdia des de la balconada de l'ajuntament de la ciutat, es va completar amb el llançament del coet anunciador de les festes, rematada de coets i volteig de campanes. Prèviament, totes les penyes de la ciutat, acompanyades de xarangues, es van concentrar en el recinte de les penyes per a participar en la cercavila que els duria fins a l'acte. Ja a la tarda, es va procedir a l'obertura de l'II Fonda benicarlando de la tapa i el vi, "Mesódromo", que va estar obert tots els dies de festes amb gran acollida de públic. A les nou de la nit, començava la Cercavila amb la Reina de les Festes i la seua cort d'honor, acompanyades per la colla de Dolçainers de Benicarló i la Banda de Música "Ciutat de Benicarló", fins a l'Auditori Pedro Mercader. Allí, amb tots els honors, tenia lloc la Proclamació de la Reina de les Festes, Dulcinea i Cort d'Honor. Per la seua banda els més joves inauguraven a la 01.00 h el recinte de les penyes.

La vespra de la festa gran en les Festes Patronals de Benicarló es va viure diumenge amb gran intensitat en la

ciutat. La gran concentració d'actes va fer que veïns i visitants de poblacions properes ompliren els carrers amb ganes de participar de forma activa en els actes programats per a la jornada. Així, al matí les activitats esportives amb campionats de tennis, motocròs, bàsquet o pilota valenciana. A la tarda, els més joves obrien els actes amb la Ruta de Germanor de les penyes, que va recórrer diferents carrers de la ciutat acompanyats d'una xaranga. Els xiquets van tenir per la seua banda l'oportunitat de participar en la festa infantil que es va organitzar per a ells. Més tard la Colla de Gegants i Cabuts treia al carrer als seus personatges per a realitzar una colorida cercavila en col·laboració amb l'Associació Espanyola contra el càncer. El concert extraordinari de Festes de la Coral Polifónica Benicarlanda obria, per la seua banda, l'apartat musical en la vespra de la festivitat del patró de la ciutat. En aquesta ocasió, la música afroamericana centrava el repertori. La Banda de Música

Desfilada SOS-CAN al recinte de festes.

ve de la pàgina anterior

Ciutat de Benicarló s'encarregava més tard d'oferir la tradicional serenata a Sant Bartomeu a la plaça que duu el seu nom. La Nit d'Albades posava el punt de tradició a la nit, amb la interpretació de diferents peces dirigides a la Reina de les Festes i Dames de la cort d'honor. Finalment, el concert de Pepet i Marieta servia per a homenatjar al seu trompetista, el benicarlando Paco Albiol, recentment mort.

Dilluns, una solemne missa donava inici als actes centrals de les Festes Patronals de la ciutat, en el dia del seu patró Sant Bartomeu. La visita al centre geriàtric municipal del seguici institucional tancava els actes matinals. Ja a la tarda, la processó de Sant Bartomeu i els copatrons, Sant Abdón i Sant Senén, acompanyats per la colla de Gegants i Cabuts, la colla de Dolçainers i l'Associació Cultural Grup Música i Danses La Sotà. Més tard, la inauguració de la LXX Exposició de productes del camp i eines agrícoles centrava l'atenció de benicarlandos i visitants. La Ballada popular va ser altre dels actes que va atraure l'atenció. Tancaven els actes oficials del dia gran de les festes benicarlandes la Gran "masclatà" nocturna, a càrrec de la pirotècnia Tomás de Benicarló.

Els bous tenien part de l'atenció del programa de les Festes Patronals de Benicarló. A les nou del matí es llançava, com és costum, el coet anunciador del tancament de bestiar boví, que feia el recorregut pels carrers Crist de la Mar i Marquès de Benicarló, fins a l'esplanada del port on estava instal·lat el recinte dels bous. Després, un menut descans per als típics esmorzars de festes i es reprenien l'activitat amb les exhibicions de bous a la mar a la tarda.

Divendres de matinada, una multitudinària baralla en el recinte de penyes de Benicarló va ser motiu més que suficient perquè la Guàrdia Civil tancara el recinte quan faltava encara mitja hora per a la clausura oficial. La mateixa

coordinadora de penyes va emetre un comunicat en el qual va explicar que "la coordinadora de penyes va tancar ahir (el divendres) el recinte de penyes mitja hora abans per diversos incidents. El recinte de penyes obrirà avui (el dissabte) de nou, però preguem el màxim componiment a tota la gent per a evitar incidents". Ilde Añó, regidor de Festes, va detallar que "pel que sembla tot es va originar quan unes persones van saltar la tanca per a entrar dins, sense pagar".

Dissabte, el Mercat Romà va realitzar diferents tallers en els quals van participar els més menuts. A més, l'animació aconseguia reunir a centenars de visitants en els carrers del nucli antic, on estava instal·lat el mercat. A la tarda, la acolorida cavalcada de les Feres de L'Estel del Collet recorria els carrers de la ciutat amb els simpàtics cabuts, acompanyats de multitud de xiquets. Quan el sol es va posar, els fanals de meló de moro es convertien en els protagonistes de la desfilada dels més menuts. Divertits dibuixos decoraven els melons, acompanyats dels simbòlics escala, sol i lluna. Ja a la nit, el monòleg d'Eugeni Alemany i el concert d'Efecto Pasillo van centrar l'atenció dels benicarlandos, que apuraven així les últimes hores de les festes patronals.

Les Festes Patronals de Benicarló es van tancar diumenge amb una multitudinària batalla de confeti. Els carrers del centre de la ciutat es van convertir en el camp de batalla perfecte pel qual van desfilir les carrosses que transportaven a les dames de les diferents entitats de la ciutat. Tancant la desfilada, la Reina de les Festes, Maricint Queralt i les dames de la seua cort d'honor. Nombrós públic es va concentrar al voltant del circuit tancat pel qual va circular la acolorida desfilada, participant en la pacífica batalla de papers de colors. El tradicional acte va ser l'avantsala del final de festes, que van concloure definitivament amb el castell de focs artificials que es va disparar des de l'escullera del port.

INICIATIVES

text REDACCI

BENICARLÓ ENSENYARÀ A FER VIDEO CURRÍCULUMS

L'Agència d'Ocupació i Desenvolupament Local (AEDL) ofereix un curs de formació a Benicarló que mostra el procés de creació d'un vídeo currículum per a millorar les possibilitats de trobar treball.

Les inscripcions es podran formalitzar fins al 7 de setembre. Serà el primer dels cursos programats per a l'últim trimestre de l'any. El curs inclou continguts sobre habilitats per a exposar continguts, tècniques de presentació o enregistrament. A més, també s'explicaran els passos per a crear el vídeo currículum i es faran pràctiques d'edició amb el programa Windows Movie Maker. Finalment, s'explicarà com publicar el vídeo a través de les xarxes socials. El curs, de 16 hores de durada, tindrà lloc en les instal·lacions del Centre Integrat Públic de Formació Professional (CIPFP) de Benicarló del 8 al 11 de setembre, en sessions de quatre hores. Les persones interessades en la matrícula, han d'emplenar un formulari i presentar-lo en el Registre General de l'Ajuntament fins al 7 de setembre. Les places són limitades i s'assignaran per ordre d'inscripció. Durant els mesos de setembre, octubre i novembre, el AODL, en col·laboració amb la Diputació i el Centre de Turisme de Castelló, ha preparat altres cursos i tallers dirigits a persones en situació d'atur. Es tracta d'un curs per a desenvolupar el potencial per al emprenedurisme, diversos cursos de manipulador d'aliments, un curs per a perfeccionament en servei de sala, un taller per a dissenyar objectius i diversos tallers per al foment de la inserció laboral.

SALARI JOVE

L'Ajuntament de Benicarló cobrirà un lloc de treball relacionat amb la informació turística, a través del programa Salari Jove. Les persones interessades han d'estar inscrites al Servei com a demandants d'ocupació. El programa d'ocupació pública Salari Jove servirà per a cobrir un lloc de treball durant els propers mesos a Benicarló destinat a atenció al visitant de la Tourist Info.

Aquest lloc es cobrirà a través del programa Salari Jove (per a persones titulades i desocupades menors de 30 anys), amb una duració de 6 mesos (des del 21 de setembre al 20 de març aproximadament) i amb un horari a determinar en funció de les necessitats del servei. La titulació mínima requerida és estar en possessió d'alguna de les titulacions de Formació Professional relacionades amb l'atenció turística (TS Guia, informació i assistències turístiques o TS Gestió d'allotjaments turístics). A més, caldrà estar en possessió dels nivells d'anglès B1 i francès A2 o alternativament anglès A2 i francès B1. El termini per a inscriure's com a demandant d'ocupació al Servei o per a entregar la titulació requerida finalitza el 8 de setembre.

CREADORS

La Regidoria de Cultura de Benicarló engega una iniciativa per a donar una oportunitat als creadors individuals que vulguen exposar les seues propostes, ja siga en l'àmbit de la literatura, la música, la gastronomia o la ciència.

El programa s'emmarca en el projecte global «El centre batega», on s'inclouran projeccions de cinema i un cicle de novel·la negra per a dinamitzar el centre de la ciutat. Sota el paraigua del projecte A pèl, la Regidoria de Cultura presentarà periòdicament (els dijous alterns) les diferents propostes que vagen arribant a l'Ajuntament amb l'objectiu últim d'elaborar un catàleg de creadors que servisca d'eina de treball per a l'Ajuntament i per als propis creadors. Per a formar part d'aquest catàleg, que es promocionarà en municipis dels voltants, l'Ajuntament disposarà d'unes fitxes tècniques on s'arreglegaran les dades, una foto i una menuda explicació del projecte que presenta cada creador. Una vegada arreglegada tota la informació, la Regidoria de Cultura es posarà en contacte amb cadascun dels creadors per a programar la presentació pública del projecte.

La recollida de dades començarà el pròxim 1 de setembre, sense data de finalització, de manera que les persones interessades puguin anar presentant les seues propostes, sense data límit. El regidor de Cultura, Josep Barberà, ha assegurat que «amb aquest tipus de projectes volem diferenciar-nos de l'oferta cultural de la resta de municipis del territori i vam apostar per convertir-nos en una ciutat de referència en matèria cultural, tant a nivell comarcal com fins i tot a nivell nacional». El projecte A pèl s'emmarca en un programa més global de la Regidoria de Cultura denominat El centre batega, pensat per a revitalitzar el centre històric de la ciutat amb una programació diferenciada i que situe a Benicarló com referent cultural. En aquest sentit, ja s'han avançat alguns dels projectes que es portaran a terme fins a finals d'any. El primer, Sessió Contínua, serà un cicle de cinema amb projeccions de diversos gèneres i temàtiques que es completarà amb xarrades i taules rodones. I el segon, per al mes de novembre, Benicarló Negra, pensat per a convertir-se en un cicle de novel·la negra que contarà amb la presència d'escriptors, conferències i projeccions de pel·lícules

EL CREMATORI DE BENICARLÓ TÉ TOTS ELS PERMISOS EN REGLA

text NAT LIA SANZ

L'ajuntament de Benicarló no paraitzarà les obres del nou crematori malgrat l'oposició dels veïns. Xaro Miralles, alcaldessa del municipi, va detallar que "l'empresa té tots els permisos i informes en regla, com mana la llei" pel que paraitzar les obres "podria suposar prevaricació per part del consistori, ja que no hi ha cap motiu, segons m'han dit els tècnics jurídics i municipals, per a fer-lo".

Les instal·lacions s'estan alçant al costat del cementiri municipal i ja fa tres anys, quan l'empresa va presentar la primera petició per a iniciar les obres, va alçar polseguera en el saló municipal de plens. "En aquell moment el PSPV va aconseguir paraitzar les obres perquè faltaven informes i la tramitació urbanística s'havia fet malament". L'equip de govern del PP va traure avant en solitari l'any passat la modificació puntual del PGOU amb els vots en contra de tota l'oposició. "Després es va tornar a presentar de nou la documentació i es va realitzar l'exposició al públic, sense que es rebera cap al·legació", va detallar Miralles. Així les coses, el consistori va atorgar llicència d'obres per a l'inici de les obres, que han posat en peus de guerra als veïns dels voltants de la nova instal·lació.

Segons expliquen, la normativa espanyola marca que "els cementiris nous no es poden construir a menys de 500 metres d'un nucli urbà. Però no esmenta on han d'estar els crematoris". No obstant això, al·leguen, la normativa de la Generalitat Valenciana (Llei 39/2005 de 25 de Febrer) recomana que els crematoris "s'instal·len en els cementiris, perquè sembla l'adequat, i no esmenta distàncies del cementiri a poblat". El cementiri de Benicarló està a menys de 500

metres del nucli urbà perquè té uns 200 anys, data en la qual encara no estava legislat el tema. En aquests moments, puntualitzen els veïns, "hi ha habitatges de construcció legal a pocs metres del cementiri i també una àrea qualificada com escolar a uns 200 metres del cementiri". La petició dels veïns, que pensen iniciar una recollida de signatures per a paraitzar la construcció, és que el crematori s'instal·le en el polígon industrial, el sòl del qual no és propietat de l'ajuntament com va puntualitzar l'alcaldessa. Els veïns han insistit que "l'activitat de crematori no està inclosa al llistat d'activitats del Polígon Industrial de Benicarló, però donades les característiques, afegir-la seria un tràmit immediat". Les raons que al·leguen per a allunyar-lo del nucli urbà és la possibilitat de l'emissió de substàncies perilloses per a les persones encara que es posen mesures correctores".

Miralles sosté que "jo he demanat informació i m'asseguren que les instal·lacions estan perfectament dissenyades perquè no s'emeta cap gas nociu, ni olors". Malgrat aquestes afirmacions, els veïns es mantenen fermes en les seues reclamacions i han demanat que es paraitzen les obres immediatament "mentre no es clarifiquen els dubtes i preguntes dels veïns pel que fa a les distàncies i la possibilitat de contaminació ambiental". Aquesta circumstància, assegura l'alcaldessa, ja ha estat indicada, ja que els interessats han mantingut reunions tant amb ella com amb els tècnics municipals, que els han explicat els detalls del projecte. A més, han requerit que es tinguen en compte els 500 metres des del crematori al nucli urbà "i per tant es cancel·le la llicència de crematori per al lloc". Finalment, han demanat que es revise la reglamentació perquè qualsevol activitat perillosa o nociva, o potencialment perillosa o nociva "no pugua ser situada en el nucli urbà".

Poetes d'estiu (i 4). Konstandinos Kavafis

Fronteres

text JOAN HERAS

Konstandinos Kavafis (Alexandria, 1863- Atenes, 1933) se'ns presenta des del seu racó oriental de la Mediterrània com una de les veus poètiques essencials del S. XX. Amb un estil directe, sense concessions ni divagacions metafòriques, la poesia de Kavafis –una poesia construïda amb nitidesa des de l'experiència del jo poètic- es capbussa constantment en el record –ja sigui de l'experiència personal durant els anys de joventut o en l'entramat de personatges i fets mitològics o històrics que dibuixen el passat d'aquell món grec que ha estat fonament essencial de la nostra cultura -per poder retenir amb les paraules tot allò que ja no existeix, que s'ha esvaït, però que explica perfectament i clara allò que som avui i ara. La poesia de Kavafis es pot considerar com una poesia de la memòria, d'una memòria que no ha de ser només nostàlgia d'allò viscut i ja passat inexorablement sinó que ha de ser memòria per recuperar, reivindicar, reviure, repensar tot allò que vam viure –com a individus, com a poble- i que ens fa ser com som avui, en aquest present ja madur que pren consciència que el viatge per la vida corre ja per una etapa molt avançada.

Voldria insistir una mica amb la manera poètica de tractar la memòria com a eix vertebrador de la seva poesia. D'entrada, és cert, la certesa del record d'allò passat ens arrossega cap a una nostàlgia ben palpable –el poema Ciris n'és un exemple- i aquest element és present en la poesia de Kavafis. Però penso que hi ha una força més potent, més íntima, que vertebrava la seva poesia. La idea de la memòria com a recuperació d'un passat, com a reivindicació. En algun moment ens diu que quan era jove va viure el plaer de manera esbojarrada precisament perquè ara, ja de gran, pugui fer-ne poesia. No en va, per altra banda, el diàleg amb el passat dels déus i dels personatges històrics que s'escampa per molts dels seus poemes es fa a partir d'una estàtua, una tomba, la imatge en un gerro. No ens quedem en la superfície de la nostàlgia –d'un desig viscut, d'uns ulls blaus de zafir o grisenxs i profunds, d'un cos en què batega el neguit de la pell- i endinsem-nos en la memòria per reviure –i ho torno a dir, per reivindicar, repensar, resseguir sense pudor ni mala consciència- allò que vam fer, allò que vam ser. En aquest sentit, darrera l'epidermis d'una primera pell d'enyor –d'enyor per allò viscut o per allò que podria haver viscut- hi ha una afirmació rotunda, desvergonyida, apassionada, essencialment contradictòria -com passa en tot allò important a la vida- de la pròpia experiència, del passat llunyà d'un poble de déus que –com ja va explicar molt bé Feuerbach- no són res més que invents humans en els quals hi projectem –a la dimensió immortal- tot allò que ens preocupa i ens mou com a humans.

Recordo –i aquesta és la meva memòria- haver descobert a Kavafis gràcies als dos volums amb edició bilingüe grec-català de l'editorial Curial amb les traduccions de Carles Riba i d'Alexis Eudald solà. Un autèntic regal. I també, certament, per les versions que en va fer el Lluís Llach: A la taverna del mar –dins el seu disc Campanades a mort- i de l'excel·lent Viatge a itaca, un autèntic cant a la vida, a la vida com a viatge, con a descoberta. Però també m'he acostat més a Kavafis gràcies a les meravelloses obres de la Maria Àngels Anglada i a les versions musicals que n'ha fet Josep Tero. Ja en el seu primer disc, a meitats dels vuitanta, Josep Tero va musicar de manera bellíssima el poema Cos meu recorda. En aquesta versió, a més a més, George Moustaki canta la cançó en grec, la qual cosa demostra que la traducció de Riba i de Solà és esplèndida perquè la musicació sobre la versió catalana aguanta perfectament damunt l'original grec. Més endavant, Josep Tero va fer un CD d'homenatge a Maria àngels Anglada amb el títol de Et deixaré la veu i en el qual hi ha textos de la pròpia autora i poemes de Kavafis. En definitiva, una meravella, un regal, que cal tenir ben a prop. Com la poesia de Kavafis.

Ciris

Els dies que vindran són davant nostre
com una filera de ciris encesos,
daurats, càlids i plens de vida.

Els dies que passaren resten darrera
com una trista filera de ciris apagats.
Els de més a prop fumegen encara,
ciris freds, consumits, torçats.

No els vull veure: m'entristeix la seva forma
i m'entristeix també el record de la seva antiga llum.
Miro al davant els meus ciris encesos.

No em vull girar, per no frisar veure
com s'allarga de pressa la filera ja esmorteïda,

A VORE SI PRENDREM MAL

Sempre havia presumit de viure en un poble en què les persones estaven per damunt de les ideologies. No he vist mai a Benicarló famílies que no es parlaren per qüestions diem-li «polítiques». Ho he vist a Vinaròs i a Càlig per exemple. A Benicarló, mai. Els «rojos» sempre s'han relacionat civilitzadament amb els «fatxes» i viceversa, cadascun defensant la seua posició vital. Fins i tot gosaria dir que en temps de Franco tots sabien de quin costat carregava l'altre i si es barallaven era per un pam de terra o per afers merament materials.

Ara, des que a l'ajuntament i a la Generalitat ha entrat gent que no és estrictament «d'ordre» estem assistint a situacions impensades. Sento dir que a les xarxes socials s'insulta no sé qui per no anar a missa -no anar a missa, Senyor!-, per no voler ofrenar dret noves glòries a Espanya -sí, la que ens escanya diuen els entesos que econòmicament- o per no dur corbata. Fins i tot m'han parlat de comentaris de molt mal gust tipus «ojalá te

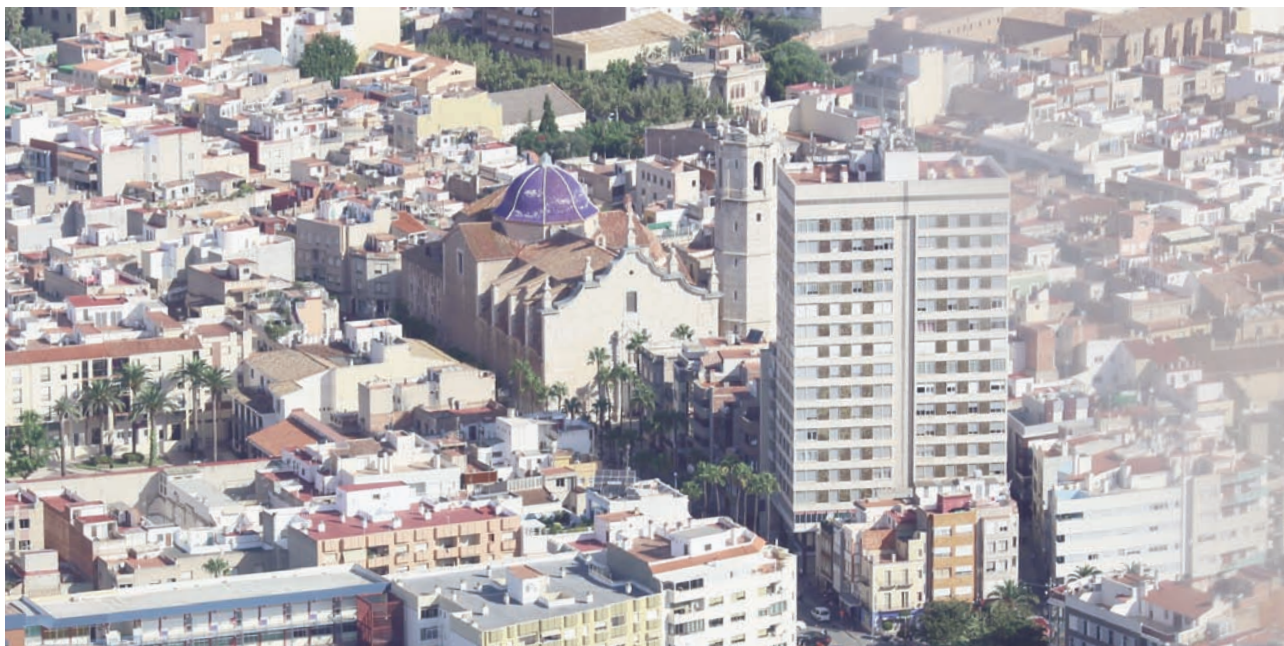
mueras». Però on estem arribant ací?

Jo en persona he vist presidir la processó del Santo Cristo de la Mar ni més ni menys que a un reu confés d'estafar la hisenda de tots els espanyols, el senyor Carlos Fabra. També vaig vore una vegada en el mateix acte, però d'un altre any, el senyor José Luis Olivás, un dels destructors més importants de l'economia valenciana, acusat de lladre i íntim amic de Rodrigo Rato. Tots aquests que es queixen ara perquè hi ha regidors que no van a les processons no van ni maular quan aquests dos personatges van besar els peus de la més preuada de les imatges benicarlandes. Per favor, una miqueta de coneixement.

El tema de l'himne em fa gràcia. En anteriors legislatures també va haver regidors del que llavors es deia Unitat del Poble Valencià que quan sonava aquesta peça musical tan bonica no es plantaven. I no passava res.

A aquesta gent se'ls ha votat per fer un Benicarló millor. I per no res més.

J. SOTO

ve de la pàgina anterior

com augmenten de pressa els ciris apagats.

Cos meu, recorda

Cos meu, recorda, recorda.

No solament com t'han arribat a estimar,
no solament els llits on has jagut,
sinó també aquells desigs que per tu
lluïen dintre els ulls obertament
i tremolaven dins la veu i algun

fortuït entrebanc els va fer vans,
els va fer vans.

Cos meu, recorda, recorda.

Ara que tot això ja són coses passades,
fa gairebé l'efecte que també els desitjos,
a ells vas ser donat, Ah!, com lluïen.
Recorda, dins els ulls que se't clavaven,
com tremolaven dins la veu per tu,
per tu, per tu, per tu.

Recorda, cos, recorda.

EDITORIAL

998

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Ressaca d'obvietats festeres

En línies generals, com cada any, a no ser que hi haja hagut algun daltabaix, cosa que enguany no ha succeït, les Festes Majors del nostre poble han estat... normals. Com sempre. Tal volta una mica sobrecarregades amb tant de bou i una miqueta apagades al Morrongo... tot i la gran aflluència de gent als carrers. Resulta una obvietat que com l'opinió és lliure cadascú fa la valoració segons el seu punt de vista i, òbviament (discupen la redundància), aquesta serà poc o molt diferent si eres de la comissió de festes, penyer, bouer, veí,... o simplement un turista despistat que va anar a buscar un programa de festes el primer dia i li van dir que s'havien acabat. És el que hi ha.

I clar, les valoracions personals, com opinions lliures que són, de vegades porten controvèrsia. I les del regidor Ximo Bueno, com a representant de l'ajuntament, sembla no han caigut massa bé a un sector de les penyes... pel seu contingut alcohòlic. Resulta una altra obvietat que no tot el que fan les penyes, bé millor dit els penyers, és beure

alcohol. Com resulta també una obvietat que fan moltes activitats que surten al programa de festes que, amagades sota uns noms rocambolosos o fins i tot destirotats, *duret, ping-pong beer, Cursnabirra,...*, destil·len una oloreta espirituosa descarada. També resulta una altra obvietat, com molt bé diuen, que fan moltes altres activitats cíviques en favor de les festes on hi ha molta participació popular. Obviament, una cosa, ni lleva, ni canvia a l'altra.

En fi, que amb tanta ressaca d'obvietats hom pot entendre que els penyers es puguen sentir ofesos per les paraules del regidor Bueno quan diu que a les penyes es beu. Tampoc ens ha d'estranyar. De tota manera, com han dit, sembla que volen canviar aquesta imatge pseudoalcohòlica que s'havien guanyat a pols al llarg dels passats anys... amb acates per a la comunitat. I està molt bé!

Això sí, ja ficats, podrien començar per eliminar de la *crida* la imatge on es veuen una bona quantitat de penyers (les samarretes que porten així ho acrediten), i no penyers també, gots a la mà, amb carrets de la compra carregats amb safates plenes de begudes alcohòliques, o amb bosses plenes de botelles d'aquests líquids espirituosos. Molts menors que els acompanyen se n'aprofiten de la situació que, a més, no resulta gens edificant.

De tota manera sort tenen que fins ara no els ha anat, com a les falles, cap inspector de Montoro per a controlar la venda de begudes espirituoses, o de Sanitat, demanant el carnet de manipulador d'aliments, al fer una activitat econòmica susceptible de cotitzar a Hisenda i a la Seguretat social... com qualsevol bar (competència deslleial?).

Però bé, això són figures d'un altre paner... que a veure si després la culpa és de La Veu.

CARXOFA I PANISSOLA

Panissola: al Partit Popular de Benicarló. Saber mantenir les formes és una cosa per la qual no s'han caracteritzat massa algunes persones d'aquest grup. Especialment des que han perdut les eleccions. La Veu, en l'anterior número, com tots ja sabeu, va commemorar el seu vinté aniversari i va convidar a tots els grups polítics amb representació municipal a dir la seua opinió del que ha pogut representar per a Benicarló aquesta modesta publicació, sobretot tenint en compte que és l'únic setmanari completament en valencià. Quasi tots van contestar. Només el PP benicarlando, simplement, va passar de tot. Aquesta panissola no és pel fet que el PP no contestara, està en la seua llibertat, només faltaria, és pel fet que com a partit que representa, i ha representat els benicarlandos governant durant molts anys, no pot erigir-se per damunt de la resta com si estiguera per damunt del bé i del mal, deixant de costat a una part de la ciutadania representada pels lectors d'aquest mitjà. És com si ens digueren: nosaltres no hem estat el vostre govern. La Veu és prou evident que no està en sintonia ideològica amb el PP, però tot i així, quedar bé costa molt poquet.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

TORNEIG DE ESCACS

text i foto VICENT FERRER

El Club Ajedrez Benicarló va promoció aquest esport entre els xiquets benicarlandos organitzant un torneig a festes

A la Plaça del Mercat, el club Escacs Benicarló va organitzar la passada setmana un torneig, en el qual sols podien participar escolars, a manera de promoció d'aquest esport entre els joves benicarlandos. Quaranta jugadors es van apuntar a la competició, que començava a les 10 del matí i finalitzada passada la una de la vesprada.

Els resultats al final del torneig van ser els següents:

Sub-14. Primer Diego Zafra, 7 victòries en 7 partides; segon, Gerard Añó, 6 victòries; tercer, Alvaro Serrano 5 victòries.

Sub-12. Primer, Pau Morales 5 victòries; segon, Joan Pujol 5 victòries; tercer, Marc Labernia, 5 victòries.

Sub-10. Primer, Nicolás Bellón, 5 victòries; segon, Rubén Vinuesa, 4 victòries; tercera, Paula Añó 4 victòries.

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ":
twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RÍ, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
 © COPISTERIA GRÉVOL
 Dipòsit legal/ CS-193-2004
 Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
 12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Programa exhaurit

Després del parèntesi fester, que ha passat en un tres i no res, ací tornem a estar per comentar (o complementar) algunes de les coses que han estat actualitat durant els últims dies. I resulta una obvietat que el més sucós, com no, ha estat el reguitzell de xicotetes anècdotes que hi ha hagut durant les festes. Així que comencem. I clar, per on hem de començar... pel començament, no? I el principi, quin va ser? El programa de festes. Però no us preocupeu que no ens ficarem en com han escrit certes paraules o frases (revisar el programa ens ha fet mandra amb tanta activitat penyera), així que hem decidit que cal posar damunt la taula que les retallades també van arribar al paper del llibret de festes i això no queda bé. A vore, no havien començat les festes i ja no quedaven programes per repartir. Que s'acaben els grans, doncs pot ser normal, però els menudets, els de butxaca, i encara no comença des les festes (primer dissabte de festes, després d'escoltar uns quants manyos queixar-se, un tafaner, per a comprovar-ho, va anar a buscar-ne un a l'oficina de turisme i li van dir que s'havien acabat, ni més ni menys). Que sempre hem de donar la nota? Ara per garrepes! Però si n'hi hauria d'haver durant les festes i tot! S'ho hauríem de fer mirar a la Comissió, no?

La ciutat del botellot

Vinga, continuem que si no, no acabarem. Del mateix primer dia, en què no quedaven llibrets a la parança d'Informació i Turisme, però a la nit no hi cap dubte que al costat del certamen hauríem de destacar el botellot. I és que sobta haver escoltat una setmana abans les declaracions de l'alcaldeessa i sobretot del cap de la policia municipal a la junta de seguretat dient "haremos un esfuerzo superior, para intentar evitar los llamados 'botellones'". Encara sort que l'esforç havia de ser

text LA COLLA DE TAFANERS

superior... perquè segurament l'únic recinte que no ha allotjat una d'aquestes gateres patrocinades ha estat l'església de Sant Bartomeu. Al voltant del recinte de les penyes, ja ni parlem. Al voltant del pavelló, només calia pegar una volteta per la plaça de Mossen Tomás (segur que si el Mossen va alçar el cap, veient el que tenia dalt, el va acatjar de seguida)... Des de les onze de la nit, des la plaça de l'Emperador Que Mai Ha Existit la riuada de menors amb bosses plenes de begudes presumptament no alcohòliques, és clar, era de la magnitud d'un moviment de refugiats. I clar, després s'ajuntaven amb els de Mesódromo i teníem el mercat muntat. Mireu si hi havia "mercat" que tenim constància que hi havia gent que es dedicava a repartir fullets publicitaris al personal... sobre el consum responsable i les altres alternatives d'oci? No! Sobre les rebaixes en alcohol a cada recinte. Que què? I si per allí la cosa anava fora de mare, què podem dir de la zona del Barranquet? L'orgia d'alcohol era de categoria especial, allò sí que era superior. Ja pot el regidor de torn, Bueno, ensenyar als seus subordinats el que vol dir això de l'esforç (no cal que siga superior... simplement que existisca i que no es mire cap a una altra banda)

La cançó del verà

Va, fiquem una mica de música, que amb tanta gatera cal baixar l'índex l'alcohol. Però no les lletres

homòfobes i primitives que cantaven pel poble els acompanyants de certa xaranga un dia de festes a la nit, sinó la que ha estat cançó de l'estiu benicarlando, "Oh, Xaro". I és que ens hem de felicitar pels arranjadors que tenim. Així, el tema creat per Oscar Coll, que és una mena d'interpretació lliure del "Jenifer" dels Catarres, ha fet furors a les xarxes socials. Bé, a les xarxes socials i fora d'elles, des que va ser pujat al Sound Cloud. Nosaltres, com a notaris de tot allò que és benicarlando, hem pensat que calia donar-li tota la difusió possible i, per això, ací us posem un enllaç on la podeu sentir: <http://www.devina.es/actualidad/baix-maestrat/vinaros/ohh-xarola-cancion-dedicada-a-la-alcaldesa-de-benicarlo-cuya-letra-triunfa-en-redes/>

De sopar a Paiporta

Apa, si ja heu cantat prou, ara una mica de llengua. I no de la de la boca, que també, però de l'escripta. Llegiu l'informe de la policia del dia que s'havia de fer el sopar multitudinari a la plaça de la Constitució: "21:00 A partir de esta hora especial vigilancia en la Pl De La Constitució por la celebración del Paiporta. A consecuencias de la lluvia se anula la actuación musical a las 22:21 horas.". A vore si ho hem entès bé, que havíem de fer, anar-nos-en a Paiporta a fer ... l'ídem? Com ho diuen això en castellà del seu? "Que se me lengua la traba"! En fi, encara sort que va ploure i no vam haver d'agafar el fato i totes les viandes per anar-nos-en tan lluny. La romeria de cotxes que haguérem fet per arribar a l'Horta Sud... si podíem eixir del poble perquè no estaven tots els passos negats. Els municipals segur que serien els primers... obrint pas!

El tema del tema

Cada vegada entenem més per què ací, a ca nostra, entre molts dels funcionaris de l'Ajuntament, açò del

ve de la p gina anterior

valencià costa tant. Mireu el que un tafaner ha trobat sobre aconseguir una plaça (temporal eh!, no llancem les campanes al vol) de tècnic mitjà de Normalització Lingüística. Diu així: "Bases específicas reguladoras del proceso selectivo para la constitución de una bolsa de trabajo temporal de técnicos medios de normalización lingüística: Lugar de publicación: Página web y Tablón de anuncios del Ayuntamiento de Benicarló (publicado el 11.08.2015) ... Pago de tasas: 222€ (!!!) Ep, ho hem llegit bé!, recollons quina manera d'espantar els pobres tècnics valencians amb un preu tan prohibitiu! No ha d'estranyar que aquesta siga una professió en vies d'extinció. Com la nostra llengua, si fa o no fa!

Fuga a la romana

Vinga, algú va anar a veure la fira d'enguany, que tocava romana? La veritat és que de romans, com a molt, el pèplum i poca cosa més, perquè del contingut, en podríem parlar una mica. Pendrives (??), un vaixell viking, polperies, reproduccions d'armes medievals, substituir els draps medievals de les façanes per uns llençols enroscats de balcó en balcó, sobretot imaginació... tota la que cal. Originalitat, més bé poca. Fidelitat històrica? Preferim la medieval. Ah, i de nets, com per sortir corrents i no aturar-se. Al dia següent els carrers que havien albergat la fira van aparèixer ben plenets de brossa. Fins i tot, algun romà va perdre la roba durant l'espantà (mireu la imatge, mireu).

Santets i descreguts

Va, i per tancar, que n'hem de dir, del Regidor del Tros De Fusta que va haver d'anar darrere... d'altres dos trossos de fusta a la processó del patró? Ja veiem que el xic ha fet esmena del pecat i carrega la penitència. Tot i les cantades que fa quan parla de tant en tant, val a dir que tant ell com la seua companya

de partit van demostrar tenir el que cal tenir al no alçar-se quan van tocar i cantar altra vegada les noves glòries a Espanya amb l'himne de l'Exposició de les verdures, que diríem nosaltres (per saber-ne més, consulteu a sant Internet, i voreu d'on ve l'himne faller valencià). En fi, que els dos han rebut moltes crítiques desafortades per un comportament coherentíssim que d'altres haurien d'aprendre... abans d'abocar brofegades per tot arreu. Per ara estem en un país lliure i ser nacionalista o independentista... encara no és delictes? Tot i que a més d'un ja els agradaria i ja estan fent mans i mànigues per canviar-ho. Però per ara, doncs, a aguantar-se toca! Per cert, per quan acabe la primera part de la penitència, ací té el segon plat. Si s'aplica el nostre correctiu podrà guanyar molts punts i quedar com el regidor de tots que en realitat és. Mireu. No hi ha cosa més abandonada al poble que les capelletes amb santets (intenteu desxifrar, per exemple, la identitat del personatge de la fornícula que

hi ha al carrer de Salines). L'home faria bé de fer endreçar i catalogar si cal aquest conjunt coherent de monuments, si voleu modestos trossos de fusta o peces de guix, tan lligats a la identitat i al patrimoni cultural de la ciutat.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Me n'alegro molt que hagen complert vint anys. Me n'alegraria més encara si poguera vore que en compleixen vint més; seria senyal que La Veu ha aconseguit perdurar i que jo no m'hauria mort. Com sóc d'egoista. He vist que la majoria dels partits polítics han tingut a bé dedicar-los unes ratlles per commemorar l'aniversari. S'ha d'agrair, clar que sí. No ha estat per a mi cap sorpresa no vore res escrit del PP; no devien tindre ningú que sabera escriure en valencià i, a més, deuen pensar que «castigant-los» amb la seua indiferència els «ningunean» que diuen en espanyol. Quedar bé, fins i tot amb el pitjor dels teus enemics (algú pot tindre aquest pamflet per enemic?) no costa una perra! Suposo que també deuen estar farts de tanta panissola i de tanta atenció dedicada a l'activitat (?) política de Jaime Mundo, de Marcelino Domingo o de Marcos Marzal entre d'altres. Ja s'ho faran.

Espectaculars els còmics de Xavier Burriel. En la línia habitual però més. Punyents, precisos, divertits i artístics. Què més es pot demanar? I què diu no sé què d'un llibre? Vosté en sap alguna cosa, senyora Garcia?

També celebren molt que Àlex Gozalbo haja tingut el detall de recordar-se'n d'aquesta colla d'il·lusos passats de voltes. No és un mindundi Gozalbo, no.

Segueixo amb deler els escrits exòtics (pel tema, compte!) de Tonyo Fibla. Jo, que sóc poc sortidor, m'encego sempre amb els viatges d'aquest pobre jubilatet que té una malaltia que no sé com es diu però que es manifesta amb el símptoma de tindre temor que li caiga la casa al cap. És més, ara tinc entès que se'n torne a anar al Nepal una altra temporadeta. Que no pare.

Veig que ha tornat el becari Peris després d'unes peripècies laborals que l'han marcat. A vore si és veritat i es posa d'una vegada a estudiar i deixa de freqüentar la Margot de torn. Ara que... ho té difícil, amb eixe pare...

La carta que li vaig escriure la van il·lustrar amb una casa en runes que hi havia al lloc que actualment es coneix com el Pas del Forn. Em penso que el forn de Diego estava una mica més cap amunt. A la casa en qüestió hi ha enganxats dos cartells de bous. M'he entretingut a mirar-los. En un es veu la figura d'un torero enclavant al lloc d'un bou un parell de banderilles de poder a poder que es diu; el torero en qüestió no és altre que el malaguanyat Francisco Rivera «Paquirri». A l'altre cartell es veu el nom dels «diestros» anunciats: José Ortega Cano, Paquito Esplà (que després va passar a ser Luis Francisco Esplà) i Juan Antonio Esplà. Tres toreros

dominadors de totes les sorts, és a dir, que també ells posaven les banderilles. Me'n recordo com si ara fóra d'aqueixa corrida. Sí, hi vaig anar. Que no se m'enfade ningú. Jo era molt més jove que ara, concretament trenta-sis anys més jove. L'expedició la vam formar el tio Manuel de Mossú, el tio Vicent lo Canetà (que tenia una fusteria al cantó del carrer Sant Martí amb el que abans es deia Iribarren i ara em penso que Mestre Rodrigo) i jo. Com me'n recordo d'aquells hòmens. Com me'n xalava amb ells de sentir-los parlar. I l'afecte que em tenien. Amb el dos cavalls arrugaet que déiem que feia de furgoneta de la fusteria, els tres cap allà. Moltes tardes vaig tindre la sort de poder compartir bones estones amb aquelles dos bones persones. A Esplà el gran, Luis Francisco, el va agarrar el bou d'una manera molt lletja quan anava a posar les banderilles; el va enganxar per l'engonal i tot van ser mans al cap. Per sort, no va ser més que una puntada i va poder continuar la lídia. Si em faig gran, senyora Garcia. Si buscara per algun racó encara trobaria l'entrada d'aquell dia i podria dir-li fins i tot -ho apuntava- quantes orelles es van tallar. Ara, ja veu, estic en plena presenectut i anar als bous em fa mandra. I sé que no està bé que m'agrade aquest espectacle, però a la vida tots (o si més no jo) tenim contradiccions.

La Sénia homenatja els veïns nascuts a Benicarló

text REDACCI

Benicarló va rebre un emotiu homenatge de part dels veïns del municipi de la Sénia, que van organitzar un acte dedicat a tots aquells veïns del poble nascuts a Benicarló. Una àmplia representació oficial va acudir a l'acte, on es repartiren coquetes de Sant Antoni i pastissos de carxofa.

Benicarló va estar protagonista en les Festes Majors de la Sénia. El municipi del Montsià, amb el seu alcalde, Joan Moisès, al capdavant, van voler homenatjar tots els veïns del poble nascuts a Benicarló, i ho van fer amb un acte emotiu que va comptar amb la presència dels bona part dels 40 veïns que, tot i ser nascuts a Benicarló, viuen a la Sénia. L'alcaldesa, Xaro Miralles, va encapçalar la comitiva oficial, que va comptar també amb la presència de la reina de les Festes Patronals, Maricint Quixal, la regidora de Comerç i Turisme, Rosana Marzá, la dama de Confraria de Sant Antoni, Sara Carbó, i el president de la Confraria, José Vicente Coll.

Xaro Miralles va agrair la rebuda dels senienys i senienques i va destacar els importants llaços d'unió culturals, afectius i també laborals que uneixen els dos municipis. Miralles va parlar de la vinculació del territori vertebrada a

través del riu Sénia i va recordar que «Benicarló i la Sénia, a més, comparteixen patrons: Sant Bartomeu i Sant Gregori».

Després dels parlaments oficials i de l'intercanvi de detalls, es van llegir algunes loes i es repartiren coquetes de Sant Antoni i pastissos de carxofa, dos dels productes més típics i representatius de Benicarló.

Aquest acte dedicat als veïns de la Sénia nascuts en una altra localitat s'organitza cada any en el marc de les Festes Majors del municipi.

ENTREVISTA A AINA GARCIA CARBÓ

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Aina Garcia Carbó (Castelló de la Plana, 1993), debuta en el món de la poesia amb el poemari *Rere la paraula* (Onada edicions, 2015). És filla del poeta Manel Garcia Grau, que va morir quan ella tenia dotze anys. La temàtica del llibre gira al voltant dels sentiments que la mort del seu pare li van produir, però també es reflexa l'amor a la terra, la llengua i els llibres. De tot això hem parlat en aquesta entrevista.

En quin moment sents la necessitat d'escriure, com proclames en el primer vers del llibre?

Recorde des de sempre la necessitat d'expressar quelcom mitjançant un traç. No obstant però, la necessitat d'escriure com un mitjà d'alliberament i tranquil·litat honesta personal creix quan sento que sóc capaç de fer-ho després la mort del pare, als 12 anys. Quan sento que escrivint dic allò que necessito escoltar, i em sento millor després de fer-ho.

L'ús de la paraula en la vida del ser humà és fonamental en la poesia de ton pare. És ben significatiu el títol del teu llibre, *Rere la paraula*. Vas pensar en aquesta característica de la seua poesia a l'hora de posar-li nom al teu poemari?

Considere que les paraules marquen el perfil del que són les coses, i llavors si les escoltes i aprens d'elles la veritat i el món pot ésser més fàcil i entès. És per aquest fet que vaig escollir aquest títol, per què pense que rere d'un mot es troben totes les coses i realitats que el defineixen. Crec que rere la simplicitat de les paraules hi ha un món que les fa ser, i que, amb tot, les mateixes paraules tenen moltes lectures diferents.

Sovint els poetes manifesten la dificultat per a expressar allò que senten. En podríem citar molts casos en la història de la literatura. Tu comences el poema *Calfred* dient: "No sabria ben bé com dir-ho, saps?", tanmateix expresses molt bé el sentiment de dolor amb l'ús que fas de les comparacions.

Realment no se fins a quin punt reflexo plenament tot allò que en aquell moment volia dir, però amb tot, sento que després d'escriure res és del tot igual, ni del tot diferent. Alhora, també sento un profund alliberament, com si pogués respirar després d'estar molt de temps baix de

l'aigua. M'imagino que escric com escric, per què sóc com sóc. De la mateixa manera que sóc, escric. Entenc que, a casa, he crescut escrivint i, amb els anys, he anat creixent sobre allò que escrivia i cada cop he sigut més conscient que m'apassionava fer-ho.

Malgrat que el poemari té moments de profunda tristesa, en el fons, sobretot en la tercera part, és un cant a la vida. Estem en el cert?

Certament, mai m'he permès el fet de no ser forta i no lluitar. Mai m'he permès defallir, i malgrat que hi havia cops on tot era fosc m'espantava amb força cap a fora per poder sortir i voler seguir lluitant, amb tot i per tot. La força i l'energia de les meues referents –la mare i la Mar– va fer que mai em permetés sortir-me fora del camí, seguint lluitant i apostant per mi mateixa.

D'aquesta manera, la força per voler viure es veu cada cop més exterioritzada als poemes a mesura que avança el llibre, és a dir, a mesura que vaig creixent en la vida. L'última part del llibre té una lectura més enèrgica, que lluita aquesta vegada pel fet de voler viure tal i com sóc, de voler i estimar la vida i els meus. Llavors, sí, heu encertat.

ve de la p gina anterior

L'únic poeta que cites en el llibre, a banda del teu pare, és Miquel Martí i Pol. Per què?

Martí i Pol s'ha viscut a casa com un gegant entre els grans, fet que m'evoca encara més tendresa sobre la seua persona. L'admire, per què és per a mi la claredat simple i la nitidesa humana i senzilla de les coses, la fragància clara de la veritat dita amb un vers totalment lliure i tranquil, fàcil i natural, tal i com és. Ho diu d'una manera perfecta, incorruptible, com si no li costés, com si sapiguera que després d'ell ja s'han definit les coses.

Quins altres poetes t'interessen?

Certament sento admiració, emoció i una mica d'enveja per tot aquell qui és poeta. Pel fet que viu la poesia i entén la vida amb aquesta, i per tant, el fet d'expressar-se i escriure sobre el que li ocorre, es mostra naturalment poètic. No podria debatre'm entre unes i uns quants poetes, seria arriscat el fet d'escollir un peix, quan puc nedar tranquil·lament entre les ones.

Vellut dolç és un cant d'amor als llibres. També fas classes de literatura en Educació Infantil. Com veus el futur dels llibres entre els joves de la teua edat i en els xiquets?

Pròximament me'n vaig a Barcelona a cursar un màster en Literatura Infantil i Juvenil i Llibres. Considero que els llibres formen part essencial de les nostres vides, i per això cal estimar-los: et donen l'oportunitat de ser qui vulgues, sense deixar de ser tu mateix, et donen molts punts de vista i veus diferents, et fan créixer al raonar sobre ells mateixos, et transmeten coneixements, i fins i tot sensacions i emocions diverses.

Amb tot, la lectura en les primeres edats em pareix fonamental. En el moment en que un infant agafa un llibre il·lustrat i passa les pàgines, i després torna a agafar-lo

RERE LA PARAULA

AINA GARCIA CARBÓ

Pròleg de Ramon Guillel

onadaedicions.com
• POESIA, 28 •

diverses vegades més, passant les mateixes pàgines seguint la seqüència lògica de la història, farà que l'acabe llegint, i construirà mentalment una història amb idees prèvia a l'habilitat de la parla. Aquest primer raonament és inconscient i va més enllà de les primeres paraules. Amb aquest simple fet, després aquest individu tindrà més facilitat per entendre la realitat i tot allò que li envolta des del seu parer, havent treballat l'observació comprensiva des de diversos punts de vista. Diversos punts de vista que l'individu sent la necessitat d'explicar, i acaba escrivint.

MODA ANTITAUURINA

A perill de crear-me enemics. Una breu reflexió sobre la tendència antitaurina que s'està escampant per la pell de brau com una taca d'oli. No ho vull fer llarg, perquè si no, no ho llegirà ningú.

Només dels bous de carrer. Els de plaça amb lluentons i mort inclosa són, penso, una altra cosa.

En aquesta vall de llàgrimes des que Déu va dir allò de «et guanyaràs lo pa amb la suor del teu front» ens ha tocat pringar a tots. I, en poques paraules, aquestes bestioles es guanyen l'herba o el pinso corrent pels carrers i intentant empaitar tots aquells que se'ls posen per davant. Un treball com un altre. Amb les mesures de seguretat que hi ha i les normes dictades per l'administració perquè no se'ls faça mal, no tenen per què patir cap dany físic. Que surten

estressats? I tant, que surten estressats. Que rabien quan no poden -per sort- assolir el seu objectiu de rebolcar un empenyador que se'ls posa per davant? És clar que sí!

Però quants de nosaltres no patim estrés en els nostres treballs? Qui tinga la sort de tindre'n i no passar-se tot lo sant dia estressat buscant feina, naturalment. Hi ha estrés en un partit de futbol? Molt, i la gent hi va! Hi ha estrés en una carrera de bicicletes?, buf si n'hi ha, i les carreteres estan plenes d'aficionats.

Potser algun dia la gent deixarà de divertir-se amb els bous, perquè tindrà alguna altra cosa que «l'omplirà» més. I em semblarà bé. Eixe dia, eixe mateix dia, desapareixerà aquesta raça d'animalets perquè, ai, no són rendibles per a la carn.

Un altre dia, més.

J. SOTO

El mussol: 20 anys, però hi quede alguna cosa?

text EL MUSSOL

L'altre dia per poc uns xiquets cremen tot el corral del Petiquillo en llençar uns coets al mig de

la pineda i gràcies als bombers no em van socarrar les ales; ara bé el que si van aconseguir va ser obligar-me a sortir a corre-cuita del meu forat de descans i meditació.

Així començava el mussol, ara fa exactament 20 anys, a col·laborar amb La Veu de Benicarló, des d'aleshores moltes coses han passat i cada setmana aquesta revista ha estat al carrer per a contar-ho puntualment als caduferos i caduferes de pro, però sempre amb una visió crítica i irònica que cap altra publicació de la contrada ho ha fet.

L'amo li va demanar al mussol que participés en el número especial de commemoració del vintè aniversari, però com el mussol és una mica egòlatra, tranquil..., i també per portar-li la contraria, va decidir que la feina encomanada la faria quan la seua secció realment complís el 20 anys, és a dir a començament de setembre de 1995.

El mussol cavil·lant de què podia piular va decidir que calia defugir de les lloances, això ja ho faran la colla de tafaners, i aprofitar l'aniversari per fer una volada de les coses que apareixien en els primers números de la revista amb la perspectiva del nou mil·lenni.

El mussol el primer que va guaitar un 18/8/1995 va ser la notícia del fet que Benicarló comptaria amb un nou centre industrial, el que ara coneixem com el Polígon Industrial del Collet, promogut pel Seriva en tres fases. Un espai de sòl industrial molt barat amb molts metres quadrats que anaven a canviar la nostra ciutat, després de vint anys aquesta aposta de futur quasi està en fallida per culpa de la crisi i la mala gestió, només està salvant-lo la Cooperativa i unes quantes empreses que podríem comptar-les amb els dits.

El mussol fullejant el número 0 ha rellegit un article d'Alex Gozalbo sobre l'èxit del II Campus Pichi Alonso, d'aquesta iniciativa ja no queda res i si els xiquets i xiquetes volen anar a aquest campus han de traslladar-se al poble de la roca.

Altra curiositat que ha vist el mussol és que ara fa vint anys se'ns va començar a vendre les lloances de les grans superfícies, així L'Eclerc pensava instal·lar els seus aparadors al costat del Barranc d'Aigua d'Oliva, després de tant de temps només tenim la zona comercial de Palau que va de mal en pitjor i amb pocs senyals de salvació.

Un altre projecte que es feia esment a La Veu, era que en aquell mateix mes s'anava a aprovar el desitjat Projecte de l'abocador de Cervera, el mussol ha constatat que malgrat que fins fa quatre dies encara no havia entrat en funcionament, de tot allò que s'esperava d'ell no queda res.

El mussol també li ha cridat l'atenció que tampoc queda res de la corporació del 95, després de vint anys cap regidor-regidora d'aquella època ha sobreviscut a la voràgine de la política municipal i amb la sortida de Marcos Marzal es trencava també la majoria absoluta del PP de quatre lustres mal manant.

El mussol també troba curiós que amb 20 anys de diferència es tornen a plantejar problemes semblants, així en aquells dies Jaume Mundo havia de fer front a les crítiques de la instal·lació d'un tanatori a l'avinguda Maestrat i afirmava que el millor lloc era al costat del cementeri, i ara torne el problema amb els morts, ja que molts ciutadans no volen un tanatori-crematori en eixe costat.

Ara ve, el mussol ha trobat una cosa que malgrat tot ha perdurat en el temps: La Veu de Benicarló, que continue sortint setmanalment per a donar

notícies incisives, foteses a dojo, desgavellaments com els que fa el mussol Guadiana, ..., després de dues dècades encara queda a Benicarló un mitjà de comunicació independent dels grups mediàtics comarcals, dels lobis econòmics, de les forces de poder, ... i que aposta pel català com única llengua oficial.

El mussol ha de reconèixer com una heroïcitat, per no dir una bogeria, el compromís del grupuscle d'amiguets que divendres rera divendres des de l'agost de 1995 han fet que La Veu estiga sempre al carrer.

El mussol us agraeix la confiança dipositada en aquest animalot i us desitja que quan tornem a celebrar que fa vint anys que teníem vint anys, tinguen un poble on hi haja alguna cosa en peu, a més de La Veu de Benicarló.

HANDBOL

text i foto VICENT FERRER

L'Handbol Benicarló i el Baix Maestrat iniciaran la lliga a casa amb les visites de l'O.I. Betxí i Castelló Almassora

Vuit equips formen el Grup Nord de la Primera Divisió Autònoma d'Handbol, la competició de la qual donarà inici el 3 d'octubre: BM Alqueries, Almassora BM, CAH Onda, CBM Vinaròs, BM Castelló B, CH Vila-real B, UE Betxí i Handbol Benicarló.

En la primera jornada els benicarlandos rebran a la UE Betxí; i els partits de rivalitat comarcal davant el Vinaròs seran a casa el 14 de novembre i fóra el 30 de gener. Pel que fa a la competició femenina, que també començarà el 3 d'octubre, el Baix Maestrat Benicarló jugarà contra els següents equips: CH Sueca, Castelló-Almassora, BM Juan Comenius, CBM Puçol, CH Riola, CAH Onda, BM Algorós, Tuejar, i CBM Énguera. La lliga es disputarà a dues voltes.

Vicent Ferrer i Julià

Torneig de Tennis Taula de festes

text i foto VICENT FERRER

La segona pista del Pavelló Poliesportiu de Benicarló va acollir el IV Open Ciutat de Benicarló de Tennis de Taula. Un centenar de jugadors, de totes les edats van participar en aquest esdeveniment, organitzat pel club benicarlando, que es va disputar pel sistema d'eliminatòries, de manera que els que van quedar eliminats en la primera van disputar una segona ronda de consolació, per la qual cosa tots els jugadors van poder disputar diverses partides.

Yusef Barohu i Carla Masip guanyadors del XXXVII Cross Ciutat de Benicarló

text VICENT FERRER

foto GREGORIO SEGARRA

Organitzat per al Club d'Atletisme Baix Maestrat de Benicarló, es va celebrar en un circuit urbà, el XXXVII Cross de Festes patronals, en el qual van prendre l'eixida més d'un centenar d'atletes en les diferents categories. La carrera sènior va ser guanyada per Yusef Barohu i Carla Masip. La falta d'al·licients econòmics va ser el motiu pel qual la XXX Milla Urbana es disputara només per a atletes de la categoria infantil i cadet.

En un circuit format pel Passeig de Ferreres Bretó i la Plaça de la Constitució, es van ser disputant les carreres per categories, davant nombros públic que animava als participants. En la prova principal es va imposar l'atleta marroquí (independent), però molt conegut entre l'afició, Yusef Barohu, que va mantenir amb altres dos atletes un alt ritme que li va permetre fer espai entre la resta de participants i que en incrementar-lo va deixar als seus rivals, en traure-li 11 segons al segon a entrar en la meta. Per la seua banda la benicarlanda Carla Masip va saber fer la seua carrera en la qual a poc a poc marcà diferències entre els seus rivals, traient a la segona classificada més de 10 segon en línia de meta. En la milla urbana es va imposar el germà del guanyador del cross, el cadet Ismael, traient clara diferència als infantils, i és que els 1609 metres es fan molt pesats entre els més joves. El trist és que atletes sènior es neguen a córrer si no hi ha diners pel mig, malgrat no ser professionals, i així va l'atletisme nacional.

Classificacions Cros

Absoluts (3.000 metres):

1. Yusef Barohu, Independent, 11.09.40.
2. Guillem Segura, C.E. Vinaròs, 11.20.25
3. Carlos Alamo, Spiritus People, 11.23.38

1. Carla Masip, C.E. Vinaròs, 13.01.20
2. Nuria Atienza, Ibiza At., 13.11.25
3. Julia Verdú, Independent, 16.35.30.

Iniciació (290 metres):

1. Desiree Campoy, Baix Maestrat, 58,59. Carlos Alonso, Basiliscus, 50,07.

Benjamins (580 metres):

1. Eva Torres, CA Sant Just, 2, 03,04. Gregori Salvador, Club Bàsquet Benicarló, 1,58.08.

Alevins (870 metres):

1. Luz Alaitz, C.E. Vinaròs, 2.59.30. Miquel Cucala, Baix Maestrat, 3.02.00.

Veterans (3.000 metres):

1. Eva Marzá, Independent, 17.12.02. José Luís Segura, Natación Benicarló, 12.05.30.

Milla Urbana

Cadets:

1. Ismael Barohu, Independiente, 5.39.06

Infantils:

1. Laura Alegre, Independiente, 7.30.70. Juan Santillana, 6.18.12.

